

Conselleria de Cultura, Educació i Esport

DECRET 73/2006, de 26 de maig, del Consell, pel qual es declara Bé d'Interès Cultural Immaterial el Tribunal de les Aigües de l'Horta de València. [2006/X6401]

L'article 49.1.5a de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana estableix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de patrimoni històric, artístic, monumental, arqueològic i científic. Així mateix, l'article 26.2 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, determina que la declaració d'un Bé d'Interès Cultural es farà mitjançant decret del Consell, a proposta de la conselleria competent en matèria de cultura, tot això sense perjudi de les competències que l'article 6 de la Llei 16/1985, de 25 de juny, del Patrimoni Històric Espanyol, reserva a l'administració general de l'Estat.

De la mateixa manera, l'article 36 de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana estableix l'especial obligació de la Generalitat a coadjuvar en l'organització del Tribunal de les Aigües de l'Horta de València.

Per la seua banda, la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, reconeix en l'article 19 al Tribunal de les Aigües de l'Horta de València com a tribunal consuetudinari i tradicional, en desplegament d'allò que preceptua l'article 125 de la Constitució espanyola.

El Tribunal de les Aigües de l'Horta de València constituïx, sens dubte, una de les manifestacions més representatives i valuoses de la cultura i les formes de vida tradicionals dels valencians, i gaudix d'un ampli grau de reconeixement local, nacional i internacional, per la qual cosa, de conformitat amb el que disposa l'article 45 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, se'n procedix a la declaració com a Bé d'Interès Cultural de caràcter Immaterial.

Així, mitjançant la Resolució de 30 de març de 2005, la Direcció General de Patrimoni Cultural Valencià va acordar tindre per incoat l'expedient per a la declaració com a Bé d'Interès Cultural Immaterial el Tribunal de les Aigües de l'Horta de València.

En la tramitació de l'expedient s'ha concedit tràmit d'audiència al Tribunal de les Aigües de l'Horta de València, als ajuntaments i a les comunitats de regants subjectes a la jurisdicció de l'esmentat Tribunal.

En compliment del que disposa l'article 27 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles i el Consell Valencià de Cultura han emés un informe favorable sobre la declaració.

En virtut del que exposa la normativa esmentada i d'acord amb el que esta estableix, a proposta del conseller de Cultura, Educació i Esport i amb la deliberació prèvia del Consell, en la reunió del dia 26 de maig de 2006,

DECRETE*Article 1*

Es declara Bé d'Interès Cultural Immaterial el Tribunal de les Aigües de l'Horta de València.

Article 2

La descripció del bé, els seus valors i les mesures de protecció d'este es fan constar en l'annex del present decret.

DISPOSICIÓ ADICIONAL

La present declaració s'inscriurà en la secció 1a de l'Inventari General del Patrimoni Cultural Valencià.

Conselleria de Cultura, Educación y Deporte

DECRETO 73/2006, de 26 de mayo, del Consell, por el que se declara Bien de Interés Cultural Inmaterial el Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia. [2006/X6401]

El artículo 49.1.5ª del Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana establece la competencia exclusiva de la Generalitat en materia de patrimonio histórico, artístico, monumental, arqueológico y científico. Asimismo, el artículo 26.2 de Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, determina que la declaración de un Bien de Interés Cultural se hará mediante Decreto del Consell, a propuesta de la Conselleria competente en materia de cultura, todo ello sin perjuicio de las competencias que el artículo 6 de la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español, reserva a la administración General del Estado.

De igual manera, el artículo 36 del Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana establece la especial obligación de la Generalitat en coadyuvar en la organización del Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia.

Por su parte, la Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial, reconoce en su artículo 19 al Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia como tribunal consuetudinario y tradicional, en desarrollo de lo preceptuado en el artículo 125 de la Constitución española.

El Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia constituye, sin lugar a dudas, una de las manifestaciones más representativas y valiosas de la cultura y los modos de vida tradicionales de los valencianos, y goza de un amplio grado de reconocimiento local, nacional e internacional, por lo que, de conformidad con lo dispuesto en el artículo 45 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, procede su declaración como Bien de Interés Cultural de carácter Immaterial.

Así, mediante Resolución de 30 de marzo de 2005, la Dirección General de Patrimonio Cultural Valenciano acordó tener por incoado expediente para la declaración como Bien de Interés Cultural Inmaterial el Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia.

En la tramitación del expediente se ha concedido trámite de audiencia al Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia, a los Ayuntamientos y a las Comunidades de Regantes sujetas a la jurisdicción del citado Tribunal.

En cumplimiento de lo dispuesto en el artículo 27 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, la Real Academia de Bellas Artes de San Carlos y el Consell Valencià de Cultura han emitido informe favorable a la declaración.

En virtud de lo expuesto y de acuerdo con lo establecido en la normativa referenciada, a propuesta del conseller de Cultura, Educación y Deporte y previa deliberación del Consell, en la reunión del día 26 de mayo de 2006,

DECRETO*Artículo 1*

Se declara Bien de Interés Cultural Inmaterial el Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia.

Artículo 2

La descripción del bien, sus valores y las medidas de protección del mismo se hacen constar en el anexo del presente decreto.

DISPOSICIÓN ADICIONAL

La presente declaración se inscribirá en la Sección 1ª del Inventario General del Patrimonio Cultural Valenciano.

DISPOSICIÓ FINAL

El present decret es publicarà en el *Boletín Oficial del Estado* i entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

València, 26 de maig de 2006

El president de la Generalitat,
FRANCISCO CAMPS ORTIZ

El conseller de Cultura, Educació i Esport,
ALEJANDRO FONT DE MORA TURÓN

ANNEX

DESCRIPCIÓ DEL BÉ, VALORS PATRIMONIALS
I MESURES DE PROTECCIÓ.

1. DESCRIPCIÓ

1.1. Composició i àmbit territorial

El Tribunal de les Aigües de l'Horta de València està integrat pels síndics que presidixen huit de les comunitats de regants que reguen l'àmbit de l'horta de València més pròxim a la capital del Túria, a saber: Tormos, Rascanya i Mestalla en la ribera septentrional del riu Túria; Quart, Benàger i Faitanar, Favara, Mislata i Rovella en la meridional.

Els síndics són triats democràticament en el si de cada comunitat de regants mitjançant el vot dels seus membres reunits en junta general i han de ser llauradors, propietaris i cultivadors directes de les seues terres, triats, a més, per gaudir d'una alta consideració moral i cultural entre els comuns, aspecte que reforça l'auctoritas del Tribunal.

1.2. Funcions

El Tribunal té una doble funció, jurídica i governativa administrativa, orientada al bon funcionament del complex sistema de regadiu d'arrels andalusines que articula l'horta més pròxima a la ciutat de València.

Des de l'òptica jurídica, el Tribunal té com a funció dirimir els conflictes per l'ús de l'aigua i del sistema de séquies entre els regants de les comunitats representades, i entre estos i terceres persones alienes a les comunitats.

Des de l'òptica governativa administrativa, el Tribunal coneix i tracta els assumptes propis de les comunitats que l'integren, i vetla per la correcta distribució de les aigües de reg que constituïxen la dotació històrica de les comunitats representades, en especial per l'aprofitament de les aigües del pantà de Benagéber.

1.3. La cort dels llauradors

Per a dur a terme la seua comesa jurídica, els síndics de les comunitats de regants de Tormos, Rascanya, Mestalla, Quart, Benàger i Faitanar, Favara, Mislata i Rovella es reunixen cada dijous (excepte els que van de Nadal a Reis i quan és festiu, que se celebra els dimecres), a la porta dels Apòstols de la catedral de València, al sonar al migdia la campana del Micalet.

El seu procediment oral es realitza íntegrament en valencià. El funcionament és expeditiu i eficaç: quan es produïx una infracció de les ordenances, el guarda de la séquia cita l'infractor perquè comparega davant el Tribunal de les Aigües de l'Horta de València el dijous següent. Si no acudix, el tornen a citar per dos vegades més (les dos primeres citacions, pel guarda de forma verbal, i la tercera, per l'agutzil del Tribunal i per papereta), i al no comparéixer a la tercera citació, es dóna per admesa la denúncia en totes les seues parts i amb totes les conseqüències, i el jutgen i el condemnen en rebel·lia.

Una vegada constituït el Tribunal, l'agutzil, després de demanar permís al president, crida de viva veu els denunciats de cada una de les séquies. En cas que n'hi haja, entren en el recinte el denunciat i el denunciant acompanyats del guarda de la séquia a què pertanyen. El denunciant, o si és el cas, el guarda, formula personalment l'acusació. El denunciat es defén també personalment i pot aportar proves noves

DISPOSICIÓN FINAL

El presente decreto se publicará en el *Boletín Oficial del Estado* y entrará en vigor el día siguiente al de su publicación en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Valencia, 26 de mayo de 2006

El president de la Generalitat,
FRANCISCO CAMPS ORTIZ

El conseller de Cultura, Educación y Deporte,
ALEJANDRO FONT DE MORA TURÓN

ANEXO

DESCRIPCIÓN DEL BIEN, VALORES PATRIMONIALES
Y MEDIDAS DE PROTECCIÓN.

1. DESCRIPCIÓN

1.1. Composición y ámbito territorial

El Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia está integrado por los Síndicos que presiden ocho de las Comunidades de Regantes que riegan el ámbito de la Huerta de Valencia más próximo a la capital del Turia, espacio tradicionalmente conocido como la Vega de Valencia, a saber: Tormos, Rascaña y Mestalla en la ribera septentrional del río Turia; Quart, Benàger-Faitanar, Favara, Mislata y Rovella en la meridional.

Los Síndicos son elegidos democráticamente en el seno de cada Comunidad de Regantes mediante el voto de sus miembros reunidos en Junta General y deben ser labradores, propietarios y cultivadores directos de sus tierras, elegidos, además, por gozar de una alta consideración moral y cultural entre los comuneros, aspecto que refuerza la auctoritas del Tribunal.

1.2. Funciones

El Tribunal tiene una doble función, jurídica y gubernativo-administrativa, orientada al buen funcionamiento del complejo sistema de regadio de raigambre andalusí que articula la Huerta más próxima a la ciudad de Valencia, la Vega.

Desde la óptica jurídica, el Tribunal tiene como función dirimir los conflictos por el uso del agua y del sistema de acequias entre los regantes de las comunidades representadas, y entre estos y terceros ajenos a las comunidades.

Desde la óptica gubernativo-administrativa, el Tribunal conoce y trata sobre los asuntos propios de las comunidades que lo integran, y vela por la correcta distribución de las aguas de riego que constituyen la dotación histórica de las comunidades representadas, en especial por el aprovechamiento de las aguas del pantano de Benagéber.

1.3. La Corte de los Labradores

Para el desarrollo de su cometido jurídico, los Síndicos de las Comunidades de Regantes de Tormos, Rascaña, Mestalla, Quart, Benàger-Faitanar, Favara, Mislata y Rovella se reúnen todos los jueves (excepto los que van de Navidad a Reyes y cuando es festivo, que se celebran los miércoles), en la puerta de los Apóstoles de la Catedral de Valencia, al sonar al mediodía la campana del Micalet.

Su procedimiento, oral, se sustancia íntegramente en valenciano. Su funcionamiento es expeditivo y eficaz: producida una infracción a las Ordenanzas, el Guarda de la Acequia cita al infractor para que comparezca ante el Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia el jueves inmediato. Si no acudiese, se le vuelve a citar por dos veces más (las dos primeras citaciones, por el Guarda de forma verbal, y la tercera, por el Alguacil del Tribunal y por papeleta), y al no comparecer a la tercera citación, se da por admitida la denuncia en todas sus partes y con todas sus consecuencias, juzgándose y condenándosele en rebeldía.

Una vez constituido el Tribunal, el Alguacil, después de pedir permiso al Presidente, llama de viva voz a los denunciados de cada una de las acequias. En el caso de que haya denunciados, entran en el recinto el denunciado y el denunciante, acompañados del Guarda de la Acequia a la que pertenecen. El denunciante, personalmente (o, en su caso, el Guarda), formula la acusación. El denunciado se defiende

i testimonis. El president del Tribunal i els altres síndics poden fer totes les preguntes necessàries per a informar-se millor del cas, i fins i tot, si és necessari, es pot arribar a suspendre la sessió perquè els membres del Tribunal puguen anar a veure els fets al lloc on s'han desenvolupat i en presència dels interessats.

Sense més tràmits, el Tribunal delibera i sentència, i el president pronuncia tot seguit la fórmula tradicional: "Este Tribunal l'absol"; o "Este Tribunal el condemna a pena, costos, danys i perjudis d'acord amb les Ordenances". Les decisions són inapel·lables i la sanció s'aplica segons les ordenances de cada séquia.

Perquè la imparcialitat siga més palpable, el Síndic a la séquia del qual pertany el denunciat no intervé ni en la deliberació ni en la votació de la sentència; només contesta les preguntes del president, si este considera necessari formular-li-les. I també en nom de la imparcialitat, si el president és del mateix costat del riu que el denunciat, jutja el vicepresident, que és del costat contrari del riu.

Cal tindre present que, des dels anys 40 del segle xx, hi ha un llibre de sentències on es registren de manera succinta les causes resoltes pel Tribunal, amb indicació de la comunitat de regants interessada, del braçal o canal secundari de la séquia on té lloc el litigi, la identificació del denunciat i denunciante, i una descripció concisa dels fets i de la sentència. Estes anotacions s'efectuen amb posterioritat a la celebració del juí.

1.4. La Junta dels Síndics

Per al desenvolupament de la seua comesa governatiu administrativa, els síndics de les comunitats de regants de Tormos, Rascaña, Mestalla, Quart, Benàger i Faitanar, Favara, Mislata i Rovella, als quals s'unix el síndic de Xirivella, es constituïxen de forma ordinària en Junta a la Casa Vestidor, immoble ubicat enfront de la porta dels Apòstols de la catedral, una vegada el Tribunal ha alçat la sessió. Els síndics són assistits per al desenvolupament de les dites funcions per un secretari i un lletrat assessor (si n'hi ha), i pels lletrats de les distintes comunitats de regants.

La Junta dels Síndics també pot constituir-se de forma extraordinària a criteri del president del Tribunal, o a petició d'algun dels síndics. A diferència del que ocorre amb el funcionament jurídic del Tribunal, que és totalment oral, els múltiples assumptes tractats per la Junta dels Síndics són anotats en un llibre d'actes.

Entre els assumptes més habituals hi ha: el repartiment de despeses entre les comunitats, adoptar acords d'interès processal que constituïxen doctrina per al Tribunal, exercir el règim disciplinari sobre els seus subordinats (actuando de forma oral i succinta), la petició d'aigua de gràcia als alcaldes dels pobles castell (Vilamarxant, Benaguasil, la Pobra de Vallbona i Riba-roja de Túria), i la declaració de sequera, amb el consegüent establiment d'atandar l'aigua entre les diferents comunitats de regants del Tribunal, o, en els casos més greus, amb la consegüent sol·licitud a l'autoritat administrativa de l'establiment del repartiment extraordinari entre els pobles castell, la Reial Séquia de Montcada i les comunitats de regants del Tribunal.

2. VALORS PATRIMONIALS

El Tribunal de les Aigües de l'Horta de València, herència viva del sistema de govern de les aigües en l'horta en època islàmica, posseïx un valor excepcional des de l'òptica històrica, antropològica i jurídica, i és un dels principals trets definitoris de la identitat cultural dels valencians, tant com la seua llengua, en la qual s'expressen els seus veredictes. La seua significació excedix amb molt el marc de la Comunitat Valenciana, ja que constituïx un monument del procés històric de gènesi i transferència de la refinada cultura andalusina de l'aigua des dels seus orígens en el Pròxim Orient i en el nord d'Àfrica fins al Nou Món. Un tresor del patrimoni cultural immaterial valencià amb una dimensió universal inqüestionable.

2.1. Valor històric

Encara que no es conserva documentació explícita sobre els orígens de la institució, hi ha un consens pràcticament unànim entre els investigadors sobre les seues arrels musulmanes. Vicente Giner Boira, lletrat del Tribunal, va fonamentar els orígens musulmans de

también personalmente y puede aportar pruebas nuevas y/o testigos. El Presidente del Tribunal y los demás Síndicos pueden hacer todas las preguntas necesarias para la mejor información del caso, e incluso, si fuera necesario, se puede llegar a suspender la sesión para que los miembros del Tribunal puedan ir a ver los hechos en el lugar donde se han desarrollado y en presencia de los interesados.

Sin más trámites, el Tribunal delibera y sentencia, pronunciando el Presidente en el acto la fórmula tradicional: "Este Tribunal l'absol"; o "Este Tribunal el condemna a pena, costos, danys i perjudis d'acord amb les Ordenances". Los fallos son inapelables y la sanción se aplica según las Ordenanzas de cada Acequia.

Para que la imparcialidad sea más palpable, el Síndico a cuya acequia pertenece el denunciado no interviene ni en la deliberación ni en la votación de la sentencia; sólo contesta a las preguntas del Presidente, si éste considera necesario formularse las. Y también en aras a la imparcialidad, si el Presidente es del mismo lado del río que el denunciado, juzgará el Vicepresidente, que es del lado contrario del río.

Hay que tener presente que desde los años 40 del siglo XX existe un libro de sentencias donde se registran de manera sucinta las causas resueltas por el Tribunal, con indicación de la Comunidad de Regantes interesada, del brazo o canal secundario de la acequia donde tiene lugar el litigio la identificación del denunciado y denunciante, una descripción escueta de los hechos y de la sentencia. Estas anotaciones se efectúan con posterioridad a la celebración del juicio.

1.4. La Junta de los Síndicos

Para el desarrollo de su cometido gubernativo-administrativo, los Síndicos de las Comunidades de Regantes de Tormos, Rascaña, Mestalla, Quart, Benàger-Faitanar, Favara, Mislata y Rovella, a los que se une el Síndico de Xirivella, se constituyen de forma ordinaria en Junta en la Casa-Vestuario, inmueble ubicado frente a la Puerta de los Apóstoles de la Catedral, una vez el Tribunal ha levantado su sesión. Los Síndicos son asistidos para el desarrollo de dichas funciones por un Secretario y un Letrado Asesor (de haberlo), y por los Letrados de las distintas Comunidades de Regantes.

La Junta de los Síndicos también puede constituirse de forma extraordinaria a criterio del Presidente del Tribunal, o a petición de alguno de los Síndicos. A diferencia de lo que ocurre con el funcionamiento jurídico del Tribunal, que es totalmente oral, los múltiples asuntos tratados por la Junta de los Síndicos son anotados en un Libro de Actas.

Entre los asuntos más habituales se cuentan: el reparto de gastos entre las comunidades, adoptar acuerdos de interés procesal que constituyen doctrina para el Tribunal, ejercer el régimen disciplinario sobre sus subordinados (actuando de forma oral y succinta), la petición de agua de gracia a los Alcaldes de los pueblos-castillo (Vilamarxant, Benaguasil, la Pobra de Vallbona y Riba-roja de Túria), y la declaración de sequía, con el consiguiente establecimiento del tandeo ordinario en y entre las diferentes Comunidades de Regantes del Tribunal, o, en los casos más graves, con la consiguiente solicitud a la autoridad administrativa del establecimiento del tandeo extraordinario entre los pueblos-castillo, la Real Acequia de Montcada y las Comunidades de Regantes del Tribunal.

2. VALORES PATRIMONIALES

El Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia, herencia viva del sistema de gobierno de las Aigües en la Huerta en época islàmica, posee un valor excepcional desde la óptica històrica, antropològica y jurídica, siendo uno de los principales rasgos definitorios de la identidad cultural de los valencianos, tanto como su lengua, en la que se expresan sus veredictos. Su significación excede con mucho el marco de la Comunitat Valenciana, puesto que constituye un monumento del proceso històric de gènesis y transferencia de la refinada cultura del agua andalusí desde sus orígenes en el próximo oriente y en el norte de África hasta el Nuevo Mundo. Un tesoro del Patrimonio Cultural Inmaterial Valenciano con una indudable dimensión universal.

2.1. Valor històric

Aunque no se conserva documentación explícita acerca de los orígenes de la institución, existe un consenso pràcticamente unànim entre los investigadores acerca de sus raíces musulmanas. Vicente Giner Boira, Letrado del Tribunal, fundamentó los orígenes musul-

la institució en la concessió per Jaume I d'Aragó als pobladors del regne de l'aprofitament franc de les séquies i aigües "segons que antigament és e fo establert e acostumat en els temps de sarrahins" (Fur xxxv de Jaume I), i en el fet que el Tribunal es reunisca cada dijous, vigília del dia de descans setmanal en el món musulmà, a la porta dels Apòstols de la catedral, antiga mesquita major de València.

Per la seua banda, Thomas F. Glick, autor d'Irrigation and Society 'in' Medieval Valencia (Cambridge, Mass., Harvard University Press, 1970), abona les argumentacions de Giner Boira, i afegí evidència empírica que avala l'existència del Tribunal en els segles xiv i xv, la Cort dels Sequiers. L'anàlisi exhaustiva de la documentació valenciana va permetre a l'investigador nord-americà constatar que el "temps dels moros" constituïa un argument d'autoritat recurrent en els pleits baixmedievals en matèria d'aigües; un fet que, sovint, responia a una continuïtat real del disseny físic i institucional dels sistemes valencians de regadiu des de l'època islàmica.

L'expulsió en massa de la població musulmana de l'Horta no va ser obstacle per a la supervivència de la Cort dels Sequiers. El Tribunal de les Aigües va ser assumit pels conquistadors cristians ja que la seua continuïtat, així com la de les ordenances, usos i costums de les comunitats de regants, garantia la continuïtat del fèrtil paisatge de regadiu que fonamentava la riquesa i el benestar de la capital del nou regne.

La nova planta jurídica i administrativa implantada per Felip v en 1707, que va suposar la pèrdua de la legislació foral valenciana en favor de les lleis i del règim polític de Castella, no va suposar la desaparició del Tribunal. Tot al contrari, la majoria de les ordenances de les comunitats de regants en vigor, traduïdes al castellà, van ser ratificades pels Borbó.

La cort dels llauradors també va aconseguir sobreviure al principi d'unitat jurisdiccional imposat per les diferents constitucions espanyoles aprovades al llarg del segle xix. Quan les Corts de Cadis es van proposar l'abolició de les jurisdiccions i tribunals particulars característics de l'Antic Règim, el diputat valencià Francisco Javier Borull i Vilanova va efectuar una encesa defensa del Tribunal.

El desenvolupament de la moderna legislació sectorial en matèria d'aigües va ratificar la continuïtat del Tribunal. Les lleis d'aigües de 1866 i 1879 alaben expressament la institució valenciana. En especial, l'última de les lleis, redactada per Antonio Rodríguez de Garrigar, catedràtic de la Universitat de València, va fer del Tribunal un model per a la constitució de jurats de regs en totes i cada una de les comunitats de regants espanyoles, model que va ser exportat a Iberoamèrica.

L'eficàcia del Tribunal de les Aigües de l'Horta de València com a jurat col·legiat i com a junta mancomunada de síndics encarregats de garantir la bona pràctica del reg, i de facilitar la resolució de les disputes l'ús de l'aigua, tan abundants amb anterioritat a la construcció dels grans embassaments de regulació en la conca del Túria, explica la seua pervivència al llarg dels segles, amb independència dels profunds canvis experimentats per l'ordenament polític i institucional d'Espanya.

2.2. Valor jurídic

El professor Víctor Fairén Guillén, en la seua obra El Tribunal de las Aguas de l'Horta de Valencia y su proceso, assenyala que el procediment del Tribunal de les Aigües de l'Horta de València presenta quatre notes distintives que constituïxen un objectiu ideal per a tota cort de justícia:

– Concentració: en el moment del juí, el Tribunal té totes les dades necessàries per a procedir judicialment.

– Oralitat: tot el juí es desenvolupa verbalment, des de l'exposició de la denúncia pel denunciant, fins a la defensa del denunciat, els aclariments del guarda i les preguntes dels components del Tribunal, i fins i tot la sentència (que posteriorment es documenta per escrit molt succintament).

– Rapidesa: tal vegada siga una de les característiques més cridaneres d'este Tribunal, i potser la que més ha influït en la seua supervivència. Si el denunciat acudix a la primera citació es resol el mateix dia; si no, es pot dilatar el procés fins a dos setmanes més, però a la

manes de la institució en la concessió por Jaime I de Aragón a los pobladores del reino del aprovechamiento franco de las acequias y aguas "según que antiguamente es y fue establecido y acostumbrado en tiempos de sarrazenos" (Fuero XXXV de Jaime I), y en el hecho de que el Tribunal se reúna los jueves, víspera del día de descanso semanal en el mundo musulmán, en la Puerta de los Apóstoles de la Catedral, antigua mezquita mayor de Valencia.

Por su parte, Thomas F. Glick, autor de Irrigation and Society in Medieval Valencia (Cambridge, Mass., Harvard University Press, 1970), respalda las argumentaciones de Giner Boira, y añade evidencia empírica que avala la existencia del Tribunal en los siglos XIV y XV, la Cort dels Sequiers. El análisis exhaustivo de la documentación valenciana permitió al investigador norteamericano constatar que el "tiempo de los moros" constituía un argumento de autoridad recurrente en los pleitos bajomedievales en materia de aguas; un hecho que, a menudo, respondía a una continuidad real del diseño físico e institucional de los sistemas valencianos de regadío desde la época islámica.

La expulsión en masa de la población musulmana de la Huerta no fue óbice para la supervivencia de la Corte de los Acequeros. El Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia fue asumido por los conquistadores cristianos puesto que su continuidad, así como la de las ordenanzas, usos y costumbres de las Comunidades de Regantes, garantizaba la continuidad del fértil paisaje de regadío que fundamentaba la riqueza y el bienestar de la capital del nuevo reino.

La Nueva Planta jurídica y administrativa implantada por Felipe V en 1707, que supuso la pérdida de la legislació foral valenciana en favor de las leyes y del régimen político de Castilla, no supuso la desaparición del Tribunal. Muy al contrario, la mayoría de las Ordenanzas de las Comunidades de Regantes en vigor, traducidas al castellano, fueron ratificadas por los Borbones.

La Corte de los Labradores también logró sobrevivir al principio de unidad jurisdiccional impuesto por las diferentes constituciones españolas aprobadas a lo largo del siglo XIX. Cuando las Cortes de Cádiz se propusieron la abolición de las jurisdicciones y tribunales particulares característicos del Antiguo Régimen, el diputado valenciano Francisco Javier Borull y Vilanova efectuó una encendida defensa del Tribunal.

El desarrollo de la moderna legislación sectorial en materia de aguas refrendó la continuidad del Tribunal. Las Leyes de Aguas de 1866 y 1879 loan expresamente la institución valenciana. En especial, la última de ellas, redactada por Antonio Rodríguez de Cepeda, catedrático de la Universidad de Valencia, hizo del Tribunal un modelo para la constitución de Jurados de Riegos en todas y cada una de las Comunidades de Regantes españolas, modelo que fue exportado a Iberoamérica.

La eficacia del Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia como jurado colegiado y como junta mancomunada de Síndicos encargados de garantizar la buena práctica del riego, y de facilitar la resolución de las disputas el uso del agua, tan abundantes con anterioridad a la construcción de los grandes embalses de regulación en la cuenca del Turia, explica su pervivencia a lo largo de los siglos, con independencia de los profundos cambios experimentados por el ordenamiento político e institucional de España.

2.2. Valor jurídico

El profesor Víctor Fairén Guillén, en su obra "El Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia y su proceso", señala que el procedimiento del Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia presenta cuatro notas distintivas que constituyen un objetivo ideal para toda corte de justicia:

– Concentració: en el momento del juicio, el Tribunal tiene todos los datos precisos para proceder judicialmente.

– Oralidad: todo el juicio se desarrolla verbalmente, desde la exposición de la denuncia por el denunciante, la defensa del denunciado, las aclaraciones del Guarda y las preguntas de los componentes del Tribunal, e incluso la sentencia, (que posteriormente se documenta por escrito muy succintamente).

– Rapidez: tal vez sea una de las características más llamativas de este Tribunal, y quizá la que más ha influido en su supervivencia. Si el denunciado acude a la primera citación se resuelve ese mismo día, si no se puede dilatar el proceso hasta dos semanas más, pero a la ter-

tercera, sense excusa, el jutgen "en rebel·lia", sense estar present.

– Economia: els juís ocasionen unes despeses mínimes. Els jutges que formen el Tribunal, és a dir, els síndics, no perceben cap sou per la seua funció, ni tan sols dieta. El condemnat només ha de pagar la multa estipulada per les ordenances i les despeses del guarda o de l'agutzil per la citació, que constitueixen les costes processals, a més del pagament, si és el cas, de les responsabilitats econòmiques derivades dels danys i perjudicis que s'hagen produït.

Com ja s'ha dit, les lleis d'aigües de 1866 i 1879 reconeixen el valor del Tribunal de les Aigües de l'Horta de València, constituït en model per als jurats de regs de les comunitats de regants previstos per l'última llei. Este model organitzatiu, inspirat pel mil·lenari Tribunal valencià, va ser assumit per la legislació en matèria d'aigües de diversos països iberoamericans. En 1967, Vicente Giner Boira, lletrat assessor del Tribunal de les Aigües de l'Horta de València, va impulsar la constitució de l'Associació Internacional de Dret d'Aigües (International Association for Water Law), organisme consultiu no governamental de l'Organització de les Nacions Unides (ONU) en la matèria. En 1997 i 1998, la UNESCO va patrocinar dos trobades que, amb l'epígraf "La gestió de l'aigua en el segle XXI", van servir per a reforçar el reconeixement internacional del Tribunal, la mil·lenària tradició del qual va justificar la proposta de València com a futura seu d'un centre internacional per a la prevenció i gestió dels conflictes de l'aigua.

2.3. Valor etnològic

El Tribunal de les Aigües de l'Horta de València representa el compendi d'una sàvia i mil·lenària cultura de l'aigua que endinsa les seues arrels en les cultures hidràuliques del Pròxim Orient i del nord d'Àfrica de l'antiguitat: la cultura de l'aigua d'Al-Andalus, l'Espanya musulmana.

Els nous pobladors araboberbers van dur a la península Ibèrica un amplíssim bagatge de coneixements quant a la gestió racional de l'aigua, desenvolupat al llarg dels segles en el cinturó de terres àrides que s'estén des de la vall de l'Indus fins a l'Atlas marroquina.

Al-Andalus es va constituir en crosol de les dites tradicions. Cada poble, cada ciutat, va desenvolupar nous i complexos sistemes hidràulics, orientats al regadiu, l'artesanat, els usos industrials i urbans, perfectament adaptats a les circumstàncies climàtiques i geològiques locals, i als diferents requeriments hídrics i labors de la terra propis de l'amplíssima gamma de cultius generalitzada per la revolució agrícola àrab.

L'empremta tribal dels nous grups de pobladors, depositaris d'una llarga tradició igualitària i cooperativa, va ajudar de forma determinant la constitució dels nous sistemes de regadiu, dissenyats, construïts i mantinguts per un esforç mancomunat. No debades, la séquia de Favara porta el nom d'una de les tribus més rellevants del Magrib, la tribu Hawwara.

Sobre les restes de l'herència hidràulica romana, desarticulada per la llarga crisi dels segles altmedievals, la nova societat andalusina va dissenyar i va establir entre els segles VIII i XI uns nous paisatges que van transformar profundament el territori rural valencià: les hortes. Entre elles, la famosa Horta de València, construïda en part a partir de les séquies mare que naixen de set assuts sobre el riu Túria i que alimenten els regadius sotmesos a la jurisdicció del Tribunal de les Aigües de l'Horta de València.

El manteniment de la xarxa de séquies de l'horta, molt semblant, d'acord amb Thomas F. Glick, al de l'horta (Ghuta) de Damasc, se sustentava en un sistema igualitari i cooperatiu de treball i retribucions. Per a rebre l'aigua a què la seua heretat tenia dret, cada membre de la comunitat havia de realitzar la seua aportació particular al manteniment del sistema, mantenint en condicions la porció de séquia tocant al seu predi, i abonant a la comunitat el cànon de sequiatge i les derrames extraordinàries amb què es feia front a les despeses necessàries (com ara de la neteja del tram inicial de la séquia mare, on no hi havia regants, mitjançant la contractació de mà d'obra externa a la comunitat, quan estos treballs no es duïen a terme mitjançant el treball col·lectiu directe dels comuns).

L'igualitarisme i la solidaritat implícits en la construcció i el manteniment del sistema hidràulic es traslladaven, igualment, al sistema

cera, sin excusa, se le juzga "en rebeldía", sin estar presente.

– Economía: los juicios ocasionan unos gastos mínimos. Los Jueces que forman el Tribunal, es decir, los Síndicos, no perciben ningún sueldo por su función, ni siquiera dieta. El condenado sólo debe pagar la multa estipulada por las Ordenanzas y los gastos del Guarda o del Alguacil por la citación, que constituyen las costas procesales, además del pago, en su caso, de las responsabilidades económicas derivadas de los daños y perjuicios que se hayan producido.

Como ya se ha comentado, las Leyes de Aguas de 1866 y 1879 reconocen el valor del Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia, constituido en modelo para los Jurados de Riegos de las Comunidades de Regantes previstos por la última. Este modelo organizativo, inspirado por el milenario Tribunal Valenciano, fue asumido por la legislación en materia de aguas de diversos países iberoamericanos. En 1967, Vicente Giner Boira, Letrado Asesor del Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia, impulsó la constitución de la Asociación Internacional de Derecho de Aguas (International Association for Water Law), organismo consultivo no gubernamental de la Organización de las Naciones Unidas (ONU) en la materia. En 1997 y 1998, la UNESCO auspició sendos encuentros que, bajo el epígrafe "La gestión del agua en el siglo XXI", sirvieron para reforzar el reconocimiento internacional del Tribunal, cuya milenaria tradición justificó la propuesta de Valencia como futura sede de un centro internacional para la prevención y gestión de los conflictos del agua.

2.3. Valor etnològic

El Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia representa el epítome de una sabia y milenaria cultura del agua que hunde sus raíces en las culturas hidráulicas del Próximo Oriente y Norte de África de la Antigüedad: la cultura del agua de Al-Andalus, la España musulmana.

Los nuevos pobladores arabo-bereberes trajeron consigo a la Península Ibérica un amplísimo bagaje de conocimientos en cuanto a la gestión racional del agua, desarrollado a lo largo de los siglos en el cinturón de tierras áridas que se extiende desde el Valle del Indo hasta el Atlas marroquí.

Al-Andalus se constituyó en crisol de dichas tradiciones. Cada pueblo, cada ciudad, desarrolló nuevos y complejos sistemas hidráulicos, orientados al regadío, el artesanado, los usos industriales y urbanos, perfectamente adaptados a las circunstancias climáticas y geológicas locales, y a los diferentes requerimientos hídricos y labores de la tierra propios de la amplísima gama de cultivos generalizada por la revolución agrícola árabe.

La impronta tribal de los nuevos grupos de pobladores, depositarios de una larga tradición igualitaria y cooperativa, ayudó de forma determinante a la constitución de los nuevos sistemas de regadío, diseñados, contruidos y mantenidos por un esfuerzo mancomunado. No en vano, la Acequia de Favara lleva el nombre de uno de las tribus más relevantes del Magreb, la tribu Hawwara.

Sobre los restos de la herencia hidráulica romana, desarticulada por la larga crisis de los siglos altomedievales, la nueva sociedad andalusí diseñó y estableció entre los siglos VIII y XI unos nuevos paisajes que transformaron profundamente el territorio rural valenciano: las huertas. Entre ellas, la afamada Huerta de Valencia, construida en parte a partir de las acequias madre que nacen de siete azudes sobre el río Turia y que alimentan los regadíos sometidos a la jurisdicción del Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia.

El mantenimiento de la red de acequias de la Huerta, muy similar, de acuerdo con Thomas F. Glick, al de la Huerta (Ghuta) de Damasco, se sustentaba en un sistema igualitario y cooperativo de trabajo y retribuciones. Para recibir el agua a la que su heredad tenía derecho, cada miembro de la comunidad debía realizar su aportación particular al mantenimiento del sistema, manteniendo en condiciones la porción de acequia lindante con su predio, y abonando a la comunidad el canon de sequiatge y las derramas extraordinarias con que se hacía frente a los gastos necesarios (como de la limpieza del tramo inicial de la acequia madre, donde no había regantes, mediante la contratación de mano de obra externa a la comunidad, cuando estos trabajos no se llevaban a cabo mediante el trabajo colectivo directo de los comuneros).

El igualitarismo y la solidaridad implícitos en la construcción y el mantenimiento del sistema hidráulico se trasladaban, igualmente, al

de govern de les comunitats de regants. Els grans regadius de l'horta andalusina de València constituïen democràcies hidràuliques autogestionàries, sobiranes quant a la determinació de les qüestions que les afectaven, que triaven els seus responsables d'entre els llauradors més respectats.

Este és el tret historicoantropològic que més singularitza al Tribunal de les Aigües de l'Horta de València, que l'identifica com a herència viva del sistema andalusí del govern de les aigües: les comunitats de regants del Tribunal no estan subjectes a cap autoritat civil externa quant a la resolució dels seus conflictes, ni quant a l'elecció dels seus càrrecs responsables. Així, mentre que en altres territoris valencians la conquesta cristiana va suposar una clara intromissió del poder civil en les comunitats de regants (mitjançant la imposició de sequiers o sobresequiers triats i pagats per l'autoritat reial o municipal), a l'Horta de València es va mantindre prístina l'organització de les comunitats de regants, de la mateixa manera que es va assumir íntegra la xarxa de séquies.

Els nous pobladors cristians, antecedents històrics, per llengua i cultura, dels actuals llauradors de l'Horta, també van assumir dels seus predecessors andalusins un subtil corpus de saviesa hidràulica i agronòmica, que els ha permès afrontar i resoldre les més greus situacions de crisi en l'Horta (per sequeres, excés de pluges o inundacions), i així determinar les labors més adequades per a l'ús responsable de l'aigua, de manera que no es perdera una gota d'aigua en els moments més necessaris. No debades, l'establiment d'atandar amb reg nocturn, o l'obligació de fer cavallons a la parcel·la que ha de ser regada, han constituït determinacions recurrents de la Junta dels Síndics, l'incompliment de les quals ha motivat nombroses causes resoltes pel Tribunal.

Els síndics del Tribunal de les Aigües de l'Horta de València són, per tant, depositaris d'un corpus de coneixements i d'unes pautes de sociabilitat exemplars, transmesos de forma oral i empírica de generació en generació, per damunt dels avatars de la història; i constituïxen la prova vivent de la capacitat dels grups humans per a organitzar de forma democràtica sistemes tecnològics complexos i extensos des de la base social, mitjançant l'esforç solidari i mancomunat.

2.4. Senyal d'identitat del poble valencià

El Tribunal de les Aigües de l'Horta de València va ser, durant els quasi tres segles que hi ha entre els decrets de Nova Planta de 1707 i l'Estatut d'Autonomia de 1982, l'única instància jurídica, administrativa i governativa el procediment i les resolucions de la qual s'expressaven íntegrament en llengua valenciana. Al llarg de la història, nombroses personalitats del món acadèmic i cultural han manifestat el seu respecte i la seua admiració pel mil·lenari Tribunal, considerat màxim exponent de la sàvia, exemplar i mil·lenària cultura de l'aigua dels llauradors valencians.

El Tribunal, identificat com a compendi de la cultura valenciana de l'aigua, ha sigut immortalitzat en lletra impresa per una pléiade de literats, juristes, historiadors, geògrafs i erudits, entre els quals hi ha Vicente Blasco Ibáñez, Francisco Javier Borrull i Vilanova, François-Jacques Jaubert de Passa, Clements Marckham, Maurice Aymard, Víctor Fairén Guillén o Vicente Giner Boira. El Tribunal, així mateix, ha inspirat l'obra gràfica i pictòrica d'artistes com Tomás Rocafort, Gustave Dorée, Bernardo Ferrándiz, José Benlliure, Ernest Furió o Artur Ballester. La cort dels llauradors sempre ha format part de la iconografia i l'imaginari col·lectiu dels valencians.

En justa correspondència amb la seua significació patrimonial, l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana va establir en l'article 36 l'especial obligació de la Generalitat a coadjuvar en l'organització del Tribunal de les Aigües de l'Horta de València.

3. MESURES DE PROTECCIÓ DEL BÉ

Els valors que determinen la incoació es basen en el seu caràcter de representació ritual, lligada a un espai temporal en què es duen a terme les seues reunions, a un espai físic concret (porta dels Apòstols de la catedral de València) i un territori (l'Horta de València), i les seues característiques úniques, tant a la Comunitat Valenciana com en la resta de l'Estat espanyol.

sistema de gobierno de las Comunidades de Regantes. Los grandes regadíos de la Huerta andalusí de Valencia constituían democracias hidráulicas autogestionarias, soberanas en cuanto a la determinación de las cuestiones que les afectaban, que elegían a sus responsables de entre los labradores más respetados.

Este es el rasgo histórico-antropológico que más singulariza al Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia, que lo identifica como herencia viva del sistema andalusí del gobierno de las Aigües: las Comunidades de Regantes del Tribunal no están sujetas a autoridad civil externa alguna en cuanto a la resolución de sus conflictos, ni en cuanto a la elección de sus cargos responsables. Así, mientras que en otros territorios valencianos la conquista cristiana supuso una clara intromisión del poder civil en las Comunidades de Regantes (mediante la imposición de sequiers o sobresequiers elegidos y pagados por la autoridad real o municipal), en la Vega de Valencia se mantuvo prístina la organización de las Comunidades de Regantes, de la misma manera que se asumió íntegra la red de acequias.

Los nuevos pobladores cristianos, antecedente histórico, por lengua y cultura, de los actuales labradores de la Huerta, también asumieron de sus predecesores andalusíes un sutil corpus de sabiduría hidráulica y agronómica, que les ha permitido afrontar y resolver las más graves situaciones de crisis en la Huerta (por sequías, exceso de lluvias o inundaciones), así como determinar las labores más adecuadas para el uso responsable del agua, de forma que no se perdiera una gota de agua en los momentos más necesarios. No en vano, el establecimiento de tandeos con riego nocturno, o la obligación de hacer caballones en la parcela que debe ser regada, han constituido determinaciones recurrentes de la Junta de los Síndicos, cuyo incumplimiento ha motivado numerosas causas resueltas por el Tribunal.

Los Síndicos del Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia son, pues, depositarios de un corpus de conocimientos y de unas pautas de sociabilidad ejemplares, transmitidos de forma oral y empírica de generación en generación, por encima de los avatares de la historia; y constituyen la prueba viviente de la capacidad de los grupos humanos para organizar de forma democrática sistemas tecnológicos complejos y extensos desde la base social, mediante el esfuerzo solidario y mancomunado.

2.4. Señal de identidad del pueblo valenciano

El Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia fue, durante los casi tres siglos que median entre los decretos de Nueva Planta de 1707 y el Estatut d'Autonomia de 1982, la única instancia jurídica, administrativa y gubernativa cuyo procedimiento y cuyas resoluciones se expresaban íntegramente en lengua valenciana. A lo largo de la historia, numerosas personalidades del mundo académico y cultural han manifestado su respeto y su admiración por el milenario Tribunal, considerado máximo exponente de la sabia, ejemplar y milenaria cultura del agua de los labradores valencianos.

El Tribunal, identificado como epítome de la cultura valenciana del agua, ha sido immortalizado en letra impresa por una pléiade de literatos, juristas, historiadores, geógrafos y eruditos, entre los que se cuentan Vicente Blasco Ibáñez, Francisco Javier Borrull y Vilanova, François-Jacques Jaubert de Passa, Clements Marckham, Maurice Aymard, Víctor Fairén Guillén o Vicente Giner Boira. El Tribunal, asimismo, ha inspirado la obra gràfica i pictòrica de artistas como Tomás Rocafort, Gustave Dorée, Bernardo Ferrándiz, José Benlliure, Ernest Furió o Artur Ballester. La Corte de los Labradores siempre ha formado parte de la iconografía y el imaginario colectivo de los valencianos.

En justa correspondencia con su significación patrimonial, el Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana ha establecido en su artículo 36 la especial obligació de la Generalitat de coadyuvar en la organizació del Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia.

3. MEDIDAS DE PROTECCIÓN DEL BIEN

Los valores que determinan la incoación se basan en su carácter de representación ritual, ligada a un espacio temporal en el que se llevan a cabo sus reuniones, a un espacio físico concreto (Puerta de los Apóstoles de la Catedral de Valencia) y un territorio (la huerta de Valencia), y sus características únicas, tanto en la Comunitat Valenciana como en el resto del Estado español.

De conformitat amb els articles 28 i 45 de la Llei 4/1998, d'11 de juny, del Patrimoni Cultural Valencià, s'establix com a mesura de protecció que la Generalitat coadjuvarà en la conservació dels valors consuetudinaris i tradicionals del Tribunal de las Aigües de l'Horta de València.

S'encomana a la direcció general competent en matèria de patrimoni cultural que garantisca l'estudi i la documentació d'esta manifestació cultural amb criteris científics i amb incorporació dels testimonis disponibles a suports materials que en garantisquen la pervivència.

La conservació del Tribunal de les Aigües de l'Horta de València està supeditada al manteniment de les comunitats de regants, i de la pràctica de l'agricultura tradicional de regadiu en l'Horta de València, per la qual cosa la Generalitat, en coordinació amb les entitats locals implicades i les comunitats de regants, arbitrarà les mesures oportunes per a garantir la pervivència d'esta ancestral institució. Estes s'articularan a través del Pla d'Acció Territorial de Protecció de l'Horta Valenciana que preveu l'article 22 de la Llei 4/2004, de 30 de juny, de la Generalitat, d'Ordenació del Territori i Protecció del Paisatge.

Conselleria de Sanitat

ORDE de 15 de maig de 2006, de la Conselleria de Sanitat, per la qual s'aproven les bases i el model de sol·licitud per a la convocatòria de beques de perfeccionament formatiu de l'Agència Valenciana de Salut en alguns hospitals de l'Agència Valenciana de Salut. [2006/6288]

Per raó de les facultats que em conferix el Decret 26/2005, de 4 de febrer, del Consell de la Generalitat Valenciana, pel qual s'aprova el Reglament Orgànic i Funcional de la Conselleria de Sanitat, i d'acord amb l'article 47.11 de la Llei de la Hisenda Pública de la Generalitat Valenciana i el que establix el Decret 108/1992, de 6 de juliol, del Govern Valencià, pel qual es regula la concessió de beques

ORDENE

Aprovar el contingut de l'annex I i II de la present orde en què consten les bases i el model de sol·licitud per a la convocatòria de huit beques de perfeccionament formatiu de l'Agència Valenciana de Salut en alguns hospitals de l'Agència Valenciana de Salut.

DISPOSICIÓ FINAL

Esta orde entrarà en vigor l'endemà de la publicació en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

València, 15 de maig de 2006

El conseller de Sanitat,
VICENTE RAMBLA MOMPLET

ANNEX I

Bases de la convocatòria per a la concessió de huit beques de perfeccionament formatiu de l'Agència Valenciana de Salut en alguns hospitals de l'Agència València de la Salut.

Base 1a. Objecte

Les beques tenen com a objecte el perfeccionament formatiu a alumnes d'últims cursos d'escoles d'idiomes o ciències relacionades amb l'aprenentatge de llengua estrangera, per a afavorir el procés de mediador cultural en qualsevol dels següents hospitals de la Comunitat Valenciana, amb l'orde de preferència següent:

De conformidad con los artículos 28 y 45 de la Ley 4/1998, de 11 de junio, del Patrimonio Cultural Valenciano, se establece como medida de protección que la Generalitat coadyuvará en la conservación de los valores consuetudinarios y tradicionales del Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia.

Se encomienda a la Dirección General competente en materia de patrimonio cultural que garantice el estudio y la documentación de esta manifestación cultural con criterios científicos y con incorporación de los testimonios disponibles a soportes materiales que garanticen su pervivencia.

La conservación del Tribunal de las Aguas de la Vega de Valencia está supeditada al mantenimiento de las Comunidades de Regantes, y de la práctica de la agricultura tradicional de regadío en la Huerta de Valencia, por lo que la Generalitat, en coordinación con las entidades locales implicadas y las Comunidades de Regantes, arbitrará las medidas oportunas para garantizar la pervivencia de esta ancestral institución. Éstas se articularán a través del Plan de Acción Territorial de Protección de la Huerta Valenciana que prevé el artículo 22 de la Ley 4/2004, de 30 de junio, de la Generalitat, de Ordenación del Territorio y Protección del Paisaje.

Conselleria de Sanidad

ORDEN de 15 de mayo de 2006, de la Conselleria de Sanidad, por la que se aprueban las bases y el modelo de sol·licitud para la convocatoria de becas de perfeccionamiento formativo de la Agencia Valenciana de Salud en distintos hospitales de la Agencia Valenciana de Salud. [2006/6288]

En virtud de las facultades que me confiere el Decreto 26/2005, de 4 de febrero, del Consell de la Generalitat Valenciana, por el que se aprueba el Reglamento Orgánico y Funcional de la Conselleria de Sanidad, y de acuerdo con el artículo 47.11 de la Ley de Hacienda Pública de la Generalitat Valenciana y lo establecido en el Decreto 108/1992, de 6 de julio, del Gobierno Valenciano, por el que se regula la concesión de becas

ORDENO

Aprobar el contenido del Anexo I y II de la presente orden en el que constan las bases y el modelo de solicitud para la convocatoria de ocho becas de perfeccionamiento formativo de la Agencia Valenciana de Salud en distintos Hospitales de la Agencia Valenciana de Salud.

DISPOSICIÓN FINAL

La presente orden entrará en vigor al día siguiente de su publicación en el *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*.

Valencia, 15 de mayo de 2006

El conseller de Sanidad,
VICENTE RAMBLA MOMPLET

ANEXO I

Bases de la convocatoria para la concesión de ocho becas de perfeccionamiento formativo de la Agencia Valenciana de Salud en distintos Hospitales de la Agencia Valencia de la Salud.

Base 1a. Objeto

Las becas tienen por objeto el perfeccionamiento formativo a alumnos de últimos cursos de escuelas de idiomas o ciencias relacionadas con el aprendizaje de lengua extranjera, para favorecer el proceso de mediador cultural en cualquiera de los siguientes hospitales de la Comunidad Valenciana, siendo el orden de preferencia el siguiente: